

I

Darcy Gray legde altijd op zondagavond de laatste hand aan haar blog *The Gray Zone*, nadat ze het een paar dagen had laten rusten. Ze vond het fijn om er dan nog een laatste keer naar te kijken. Op maandag postte ze het altijd, en daarna bouwde ze het nog uit met dagelijkse posts op Instagram om extra ideeën en producten die ze promootte aandacht te geven. Ze was dertien jaar geleden, toen ze negenentwintig was en haar twee-eiige tweeling Zoë en Penny naar de kleuterschool ging, voor de lol begonnen een blog te schrijven. Het was de perfecte bezigheid voor een fulltimehuismoeder. Toen ze ermee begon, waren blogs nog niet alledaags, en ze gebruikte het om haar mening over nieuwe mode en trends te delen, evenals nieuwe informatie over gezondheid en wetenschap. Ze zag het als een brief aan vrienden. Het was bijna meteen viraal gegaan, en nu was ze al meer dan tien jaar een van de meest gerespecteerde bloggers van het land, en zelfs wereldwijd. Haar lezers vertrouwden haar, en redacteurs van tijdschriften, bedrijven en allerlei trendsetters hoorden haar mening graag.

Sinds Darcy met *The Gray Zone* was begonnen, waren influencers een machtige groep geworden in de reclame- en communicatiewereld. Bedrijven en grote merken deden hun best om aandacht te krijgen van belangrijke influencers om hun producten aan te prijzen. Ze betaalden soms wel vijftientigduizend dollar voor een enkele post en voor iemand als Darcy kon dat oplopen tot een miljoenenzaak. Blogger zijn was tegenwoordig een zeer gewilde baan.

Darcy was zo geliefd omdat ze authentiek was – ze droeg, gebruikte of adviseerde nooit een product waar ze niet in geloofde, en haar volgers hadden het volste vertrouwen in haar. Ze stelde hen nooit teleur en zette ze nooit voor haar eigen gewin op een verkeerd spoor. Bloggen en influencen was een nieuwe manier geworden waarop bedrijven rechtstreeks op persoonlijk niveau met mensen en gemeenschappen contact konden leggen om reclame te maken voor hun producten. Darcy was een van de eersten geweest die die kans had benut. Haar eerlijkheid, goede smaak en inzicht schenen door elk woord heen.

Als enige dochter van de uitgever van een gerenommeerde uitgeverij in New York en een redacteur, droomde Darcy altijd al van een carrière in de schrijfwereld. Ze had alleen nooit geweten wat, tot ze met *The Gray Zone* was begonnen.

Omdat haar ouders allebei in de uitgeverswereld werkten, hadden ze haar altijd gestimuleerd om ook iets in die richting te gaan doen. Ze waren ervan overtuigd dat ze talent had om schrijver te worden en hadden haar literaire ambities altijd enorm gesteund. Ze hoopten dat

ze ooit een belangrijke romanschrijfster zou worden en deden hun best om die wens ook in haar te laten leven. Ze had Engels gestudeerd aan Princeton, omdat haar ouders dat zo graag hadden gewild. Haar vader had daar ook gestudeerd.

De eerste twintig jaar van hun huwelijk hadden haar ouders geen kinderen kunnen krijgen, dus was Darcy een late, heerlijke verrassing geweest. Haar vader had op een zoon gehoopt, die aan Princeton in zijn voetsporen zou kunnen treden en daarna ook in de literaire wereld zou gaan werken. Darcy was naar Princeton gegaan toen ze daar werd aangenomen, maar ze had haar zinnen op iets moderns gezet. Haar schrijfbambities gingen toen ze op de universiteit zat niet verder dan het internet.

Het nadeel van oudere ouders – haar moeder was zes-enveertig toen zij werd geboren en haar vader tien jaar ouder – was dat ze overbezorgd waren en overal ouderwetse ideeën over hadden.

Ze stamden allebei af van eerbiedwaardige, voorname families die al lang in New York woonden, al hadden ze aanmerkelijk minder geld, en ze wilden dat Darcy binnen hun eigen, bekende wereldje zou blijven. Maar zij was van een compleet andere generatie en haar gedachten gingen dus in een heel andere richting. Ze was een onafhankelijke, vrijgevochten jonge vrouw, en de hoogdravende literaire wereld van haar ouders trok haar helemaal niet. Zij vond die wereld een overblijfsel uit het verleden.

Hun droom voor Darcy was vergelijkbaar met hun eigen pad: ze zou ongeveer tien jaar als schrijver of redacteur in de uitgeefwereld gaan werken en op een dag met

iemand als zichzelf gaan trouwen – iemand met dezelfde doelen en interesses. Maar Darcy had in haar eerste jaar aan Princeton via een gezamenlijke vriendin Charles Gray ontmoet. Charlie was tien jaar ouder dan zij en nog niet zo lang afgestudeerd aan de Columbia Business School. Hij jaagde zijn eigen opmerkelijke dromen achterna en was vastbesloten om zijn stempel op de modewereld te drukken, waar volgens hem kapitalen te verdienen vielen. Zijn ideeën waren boeiend, en Darcy snapte ze wel. Zelf had ze nog geen idee hoe háár carrière zou gaan verlopen, maar ze wist zeker dat hij ver zou komen met de plannen waarvan hij haar deelgenoot maakte. Ze vond het heerlijk dat hij zo modern en ambitieus was.

Ze hadden gemeen dat ze allebei enig kind waren van oudere ouders die bepaalde, vaststaande ideeën over de carrière van hun kind hadden. Charlies ouders kwamen oorspronkelijk uit Boston. Zijn vader werkte in de bankwereld en zijn moeder had nooit buitenshuis gewerkt. Zijn ouders begrepen zijn fascinatie voor de detailhandel niet. Ze hadden liever gezien dat hij in de bankwereld ging werken, net als zijn vader. Charlie wilde eigenaar worden van warenhuizen, iets wat volgens zijn ouders nergens op sloeg.

Beide ouderparen waren het erover eens dat Charles en Darcy een goede baan moesten zoeken waarbij ze voor anderen werkten om een regelmatig salaris te verdienen, dat hun relatie best een jaar of tien op een laag pitje kon blijven staan en dat ze nergens haast mee moesten maken.

De jeugd won het uiteindelijk. Charlie vroeg Darcy tijdens de kerstdagen van haar laatste jaar op de universiteit

ten huwelijk, en ondanks de bezwaren van hun ouders trouwden ze in juni. Hun ouders schrokken nog meer toen Darcy tijdens hun huwelijksreis al zwanger raakte van de tweeling. Ze vonden dat ze met de snelheid van het licht gingen, zonder ook maar ergens goed over te hebben nagedacht.

Nog iets wat Charlie en Darcy gemeen hadden, was dat ze allebei ouders hadden met ouderwetse opvattingen over het huwelijk. Hun generatie was terughoudend, net als de generatie voor hen, en allemaal hadden ze hun kinderen hetzelfde voorbeeld gegeven. Ze hadden nooit veel emoties getoond, niet voor elkaar en zelfs niet voor hun kinderen, van wie ze toch echt wel hielden. Charlie en Darcy genoten van elkaars intelligentie en van zijn toekomstdromen, maar in het begin van hun relatie voelden ze zich er meer bij op hun gemak om over zaken te praten dan openlijk voor hun gevoelens uit te komen. Ze hadden geen rolmodellen voor een liefdevol en speels huwelijk. Het was een soort consensus, en ze hadden het allebei een hele tijd moeilijk gevonden om zich open te stellen wat hun gevoelens betrof. Zowel Darcy als Charlie zagen wel in dat ze door hun vergelijkbare opvoeding niet hadden geleerd om een liefdevolle, open relatie te hebben. Ze wisten gewoon niet dat zoiets bestond. Ze hielden heel veel van elkaar, maar lieten dat niet zo merken. Uiteindelijk warmden hun dochters hen wat op, en leerden zij om hun liefde wat duidelijker te laten zien.

Het was geen verrassing voor Charlie en Darcy dat ze in de eerste tien jaar van hun huwelijk beide ouderparen binnen twee jaar verloren. Darcy's moeder was zevenen-

zeventig en stierf in haar slaap aan een hartaanval. Haar vader, toen zevenentachtig, kreeg een paar maanden later een beroerte, en zijn gezondheid bleef jarenlang broos. Charlies ouders waren toen ze vijfenzeventig en tachtig waren allebei aan kanker overleden, en zijn vader had bovendien alzheimer gehad. De tweeling had dus geen grootouders meer, en de twee jaar waarin alle grootouders snel achter elkaar waren overleden, waren zwaar en verdrietig geweest. Charlie en Darcy konden elkaar die hele periode steunen. De laatste jaren waarin hun ouders nog leefden waren niet gemakkelijk geweest – niet voor henzelf en niet voor hun kinderen.

Darcy was dankbaar dat Charlie en zij de kinderen hadden gekregen toen ze nog jong waren en dat ze nu dus jonge ouders waren. Hun dochters waren nu negentien jaar en studeerden, en Charlie en zij waren nu nog jonger dan hun ouders waren geweest toen zij geboren werden. Ze hadden nog veel jaren voor zich om van hun leven te genieten en carrière te maken, en dat vonden ze allebei een heerlijk idee.

Dertien jaar nadat ze met *The Gray Zone* was begonnen was ze tweeënveertig. Ze had haar man en de tweeling en meer dan een miljoen volgers en vond het nog steeds fantastisch om haar blog te schrijven. Haar mening over verschillende onderwerpen – niet alleen over mode – was voor veel mensen van belang. Ze kreeg uitnodigingen voor geweldige evenementen over de hele wereld en haar bedrijf was ontzettend lucratief. Haar dochters waren allebei een jaar eerder dan gewoonlijk naar de Universiteit van Boston gegaan en studeerden nu, op hun negentiende, al-

lebei een jaar in het buitenland. Penny, een lange, slungelachtige, donkerharige schoonheid met blauwe ogen, die heel veel op haar al net zo aantrekkelijke moeder leek, studeerde aan de Universiteit van Hongkong. Ze had economie gestudeerd met als bijvak modemarketing en wilde na haar afstuderen voor haar vader gaan werken in een van zijn vier winkels – zijn vlaggenschip in New York. Ze was rustig, stil en gevoelig. Penny had op de middelbare school en de universiteit Mandarijn gestudeerd en sprak nu, na vijf maanden in Hongkong, vloeiend Kantonees. Ze vond het nuttig om Chinees te spreken als ze met de fabrieken ging werken waar haar vader de exclusieve kledingcollecties voor zijn winkels inkocht. Ze woonde met drie vrouwelijke huisgenoten in een luxueus appartement in het Peak District van Hongkong dat haar ouders voor haar hadden gehuurd. In tegenstelling tot hun ouders stonden Charlie en Darcy achter de ambities en de dromen van hun dochters.

Zoë, die zeven minuten jonger was dan Penny, verschilde zowel innerlijk als uiterlijk enorm van haar tweelingzus. Ze was klein van stuk en had iets weg van een elfje met haar lange, sluike haar en grote, groene ogen. Ze leek op haar vader en zijn kant van de familie. Haar vader was weliswaar lang, maar net zo blond als Zoë. Zoë had een pittig temperament en vatte alles wat verschilde van haar eigen mening op als een persoonlijke belediging. Ze kon het meestal beter met haar vader vinden dan met haar moeder, maar niet altijd. Ze studeerde kunstgeschiedenis aan de Sorbonne in Parijs en had een bijzondere belangstelling voor de impressionisten. Ze droomde van

een baan als curator bij het Metropolitan Museum in New York. Darcy zat in het bestuur van het kostuum-instituut van het Metropolitan Museum of Art, en Charlie in het bestuur van het Museum of Modern Art. Het gezin had dus goede banden met de kunstwereld.

Zoë was bijna meteen na haar aankomst in Parijs verliefd geworden op een jonge student, Jean-Paul Thibaut. Hij was zesentwintig, de enige zoon van twee artsen die hem aanbaden, en studeerde aan de Faculté de Médecine. Hij bracht het grootste deel van zijn tijd door in Zoë's piepkleine appartement aan de linkeroever van de Seine, in Saint-Germain-des-Prés in het zesde arrondissement, dat ze zelf op internet had gevonden. Dankzij Jean-Paul sprak zij intussen redelijk goed Frans.

Charlie en Darcy hadden Jean-Paul tijdens een van hun bezoeken aan Parijs ontmoet en vonden hem aardig, maar hoopten wel dat de relatie niet te snel serieus zou worden. Ze wilden dat Zoë, net als haar zus, voor het laatste jaar van haar studie terug zou komen naar de Verenigde Staten om aan de Universiteit van Boston af te studeren. Zoë had het al over een postdoctorale opleiding in Frankrijk na haar afstuderen. Ze wist heel goed wat ze wilde en was veel minder volgzzaam dan Penny, die veel plezier had met haar huisgenootjes in Hongkong en meer aandacht had voor haar studie dan voor romantiek, iets wat haar typeerde. Zoë leefde als negentienjarige haar leven ten volle. Penny was meer terughoudend.

Na de bruiloft met Charles zo vlak na hun studie én haar zwangerschap had Darcy het de eerste jaren te druk met

de tweeling om zelfs maar aan een baan te denken. Charlie vond het prima dat ze thuisbleef om voor de kinderen te zorgen terwijl hij zijn winkelimperium opbouwde. In die tijd begon ze aan haar blog om haar tijd te vullen, maar op een gegeven moment haalde ze er zoveel inkomsten uit dat ze fulltimemoeder kon blijven tot de tweeling ging studeren. Ze had nooit een andere baan gewild. *The Gray Zone* paste perfect bij haar, ook al was dat voor haar ouders altijd een mysterie geweest. Charlie had haar aangemoedigd het te schrijven en tegenwoordig had ze als influencer een benijdenswaardige positie. Haar beoordelingen van mode en alle informatie die ze in haar blog deelde waren zorgvuldig uitgekozen, en ze was altijd goed op de hoogte.

Vlak na hun bruiloft had Charlie, die aan Columbia had gestudeerd, een klein bedrag van de erfenis van zijn grootouders opgenomen en had daarmee enorm veel succes in de detailhandel gehad. Vijfentwintig jaar geleden, toen hij nog studeerde, had hij een klein, failliet warenhuis midden in New York gekocht, samen met een groep investeerders met wie hij economie had gestudeerd, en toen ze andere wegen insloegen en hij het zich kon permitteren had hij ze uitgekocht. Daarna had een groep investeerders uit Hongkong hem geholpen een zeer lucratieve keten van vier hoogwaardige, luxe warenhuizen in New York, Chicago, Los Angeles en Dallas op te zetten. Hij runde ze allemaal vanuit zijn thuisbasis in New York, en de 'Gray's' in die stad was hun vlaggenschip.

De online tak van Gray's liep redelijk, maar de echte aantrekkingskracht voor de klanten lag in de stenen ervaring en de prikkel van het winkelbezoek. De winkelin-

richting en productpresentatie waren uitstekend, en mede daardoor werden hoge winsten behaald. Ze maakten veel van hun exclusieve artikelen zelf. Een deel werd in China geproduceerd om hogere winstmarges te behalen, andere producten in Italië – met name hun hoogwaardige lederwaren. Als je fantastische tassen, schoenen en accessoires wilde, ging je naar Gray's. Er werden prijzige luxe kledinglijnen in Parijs ingekocht en bovendien verkochten ze alle belangrijke eigentijdse Amerikaanse en buitenlandse ontwerpers.

Al in het begin van hun huwelijk had Charlie zoveel succes dat hij een mooi herenhuys in de East Eighties, een gewilde wijk in New York, had kunnen kopen, en kort daarna het huis in Southampton. Hun dochters konden naar de beste privéscholen van New York en naar een van de beste universiteiten, en ze hadden een heel comfortabel leven. Charlie en Darcy werden voor elke belangrijke sociale gebeurtenis, elk liefdadigheids- en elk mode-evenement in New York uitgenodigd. Ze waren belangrijke mensen.

Ze pasten goed bij elkaar en hadden een solide huwelijk. Allebei waren ze met hun succes meegegroeid. Ze genoten van elkaars gezelschap en hadden het allebei even druk. Ze gingen naar belangrijke evenementen, en Charlie reisde vaak naar China, Italië en Frankrijk. Darcy ging altijd het liefst naar Parijs, maar Charlie bracht meer tijd door in Milaan en Rome, waar hij de Italiaanse kledinglijnen die ze inkochten controleerde. De fashion director van de winkel was Française, en dus ging zij vaker naar Parijs. Charlie werkte hard en hield elk aspect van zijn bedrijf in de gaten. Vaak vroeg hij Darcy om advies. Tegenwoordig

was het internet hun grootste concurrent, maar Charlie geloofde nog steeds dat stenen winkels altijd overal bovenuit zouden steken omdat ze hun eigen, speciale magie hadden, en tot dusver had hij daarin gelijk gehad.

Het viel natuurlijk niet te ontkennen dat hun carrières een heel groot deel van hun tijd opslokten. Er waren weken waarin ze elkaar bijna niet zagen. Ze probeerden wel kwaliteitstijd samen door te brengen, maar dat lukte niet altijd. Darcy had het net zo druk als Charlie, maar had eigenlijk graag meer vrije tijd gehad. Toen de meisjes eenmaal gingen studeren hadden ze wel meer tijd samen, maar hij reisde ook meer dan ooit. Omdat Darcy het ook druk had, ging hij ervan uit dat het geen probleem was dat hij twee keer per maand naar Italië en regelmatig naar China ging. Darcy was nu influencer voor allerlei merken. Haar stem telde, en ze kon de ontwerpers en individuele bedrijven waarover ze op haar blog schreef maken en breken. Men bedelde om haar aandacht. Ze bleef bescheiden, maar ze had een enorm bereik op internet.

Charlie was heel erg betrokken bij zijn bedrijf en ging regelmatig naar zijn winkels buiten New York. Ze wisten nooit wanneer hij zou komen opdagen tussen zijn reizen naar Europa en Azië door. Ook zijn werknemers waren dol op hun winkel. Ze vonden het heerlijk om daar te werken en stonden achter de producten die ze verkochten. Hij was een goede werkgever, een creatief en financieel genie en een eerlijke baas. De winkels hielden zich staande tegen de concurrentie van internet. Charlies winkels waren een succesformule. Na de wereldcrisis die de covid heette, waren ze sterker dan ooit.

Darcy was trots op hem en op het feit dat ze al twintig jaar getrouwd waren. Ze hadden hun huwelijksjubileum in New York gevierd, en nu was ze bezig een verrassing voor hem te plannen. Het was altijd weer een uitdaging voor hen om tijd te vinden om met zijn tweetjes te zijn en echt te kunnen praten en relaxen. Zij wist maar al te goed dat je momenten samen moest grijpen wanneer je dat maar kon. Ze hadden een aantal van hun beste momenten beleefd terwijl hij onderweg was. Ze hadden samen een paar prachtige reizen gemaakt. En nu de meisjes het huis uit waren, hoefde ze niet meer steeds thuis te zijn. Ze had nu meer vrijheid en wilde daarvan profiteren om meer tijd met hem door te brengen.

Charlie was de dag daarvoor naar Italië gegaan. Hij begon in Rome om de managers van de fabrieken met wie hij daar werkte te treffen en reisde dan verder naar Milaan, een van haar favoriete steden. Darcy wist dat hij van plan was om voor de Fashion Week in Milaan te blijven. Zij zou op de terugweg naar Zoë gaan en de Fashion Week van Parijs bezoeken, terwijl Charlie in Milaan zou blijven om toezicht op hun orders te houden en hun grootste afnemers te ontmoeten. Zijn fashion director zou naar Parijs gaan terwijl hij in Rome aan het werk was.

Darcy zou de volgende dag naar Rome gaan om hem te verrassen. Ze was van plan maar een paar dagen te blijven, of zo lang Charlies agenda het toeliet. Ze wist hoe druk hij het had als hij op reis was. Hij moest klanten bezighouden en belangrijke bekende en nieuwe ontwerpers spreken. Hij kon ervoor zorgen dat een ontwerper succesvol werd,

alleen al door de orders die hij voor zijn winkels plaatste. Een grote order van Charlie kon een jonge ontwerper van de ene op de andere dag in een ster veranderen.

Charlie ging altijd naar de Fashion Week in Milaan, maar Darcy bezocht liever die in Parijs. Soms waren ze dus als schepen die elkaar in de nacht passeren, en daarom had ze ook besloten hem in Rome te gaan verrassen. Ze was er al wekenlang mee bezig. Als hij het druk had, konden ze in elk geval nog 's avonds ergens samen gaan eten. Rome was op elk moment van de dag romantisch. Ze genoten er altijd van om samen te reizen als ze er tijd voor hadden. Ze verheugde zich erop om morgen de vroege vlucht naar Rome te nemen. Alleen de gedachte eraan bracht al een glimlach op haar gezicht. Wat zou het leuk worden! Een beetje romantiek in een huwelijk dat al twintig jaar duurde was alleen maar goed.

Hun relatie was al die jaren sterk gebleven, ook al lieten ze dat niet altijd zo duidelijk zien. Darcy accepteerde dat van hem, want ze wist dat hun ouders ook zo waren geweest. En in de loop der jaren waren ze er ook wel wat beter in geworden. Ze hadden vooral een diep respect voor elkaar en voor wat ze hadden bereikt. Charlie was trots op Darcy, en zij bewonderde hem. Het was een geniaal idee, maar tegelijkertijd een uitdaging geweest dat hij Chinese investeerders had aangetrokken zodat zijn onderneming kon uitgroeien tot vier prachtige, succesvolle winkels. Zijn ondernemerstalent was een van de dingen waardoor Darcy zich meteen in het begin tot hem aangetrokken had gevoeld en die ze het meest aan hem bewonderde. En zelfs al was hij dol op zijn bedrijf, toch was hij een toegewijd

echtgenoot en vader, en zij was een goede vrouw voor hem. Ze hielden van elkaar.

Hij had zijn winkelimperium al opgebouwd voor de meeste mensen partners en investeerders in China hadden gezocht. Ze had gezien dat hij zijn bedrijf winkel voor winkel tot een succes had gemaakt, en met de flinke toevloed van Chinees kapitaal had hij kunnen waarmaken wat hij alleen nooit had kunnen doen.

Hun dochter Penny zag dat ook, en wilde daarom voor hem werken en leren hoe hij het bedrijf leidde. Zij had meer belangstelling voor de financiële kant dan voor de mode en hoopte dat ze hem er ooit van zou kunnen overtuigen om hun online-tak te vergroten. Zo zouden ze kunnen concurreren met alle online merken die geen hoge overheadkosten hadden omdat ze geen fysieke winkel hoefden onderhouden. Ze wist wel hoeveel zijn winkels voor hem betekenden, maar de toekomst stond voor de deur en alles zou gaan veranderen. Charlie was daar nog niet zo van overtuigd, maar Penny wist zeker dat hij het binnenkort wel zou gaan inzien. Hij was er slim genoeg voor.

Charlie was een indrukwekkende, knappe man. Hij was tweeënvijftig, maar leek eerder veertig. Hij speelde twee keer per week squash bij de Racquet Club, meestal met zakenpartners, en een keer per week tennis met vrienden bij hun huis in Southampton. Hij was altijd in beweging en was verbazingwekkend goed in vorm. Darcy zorgde ervoor dat hij gezond at en hield hem op de hoogte van gezonde producten en belangrijke medische trends, waar hij zich zo goed mogelijk aan hield omdat hij nu eenmaal

veel reisde. Hij zat altijd in een vliegtuig ergens naartoe, meestal naar Italië. Dat was, naast de VS, het land waar hij zich het meest thuis voelde.

Darcy zei vaak dat hun huwelijk een goed geoliede machine was die op schema liep en nooit van de rails raakte. Ze was enorm goed georganiseerd, en ze leefden allebei volgens een schema. Dat van Charlie werd bepaald door de modekalender met zijn vaste seizoenen en reisschema. Darcy wist heel goed dat er niet genoeg romantiek was in hun leven, maar dat was onvermijdelijk met twee succesvolle carrières. Hun werk was heel belangrijk voor hen, en ze had er geen last van dat hun huwelijk niet veel romantische momenten kende. Ze vond de liefde en het respect in hun huwelijk belangrijker dan bloemen en frutseltjes die ze niet nodig had en niet van hem verwachtte.

Dat had ze beseft toen hun dochters op de middelbare school zaten en Charlie en zij elkaar bijna niet meer zagen door de behoeften van de meisjes, de eisen die haar blog aan haar stelde, Instagram, het onderzoek dat ze daarvoor moest doen en de vergaderingen met de grote merken die ervoor zorgden dat zij haar geld kon verdienen. Ze had zichzelf beloofd dat dat beter zou worden zodra de meisjes uit huis waren, maar zelfs toen de tweeling was gaan studeren konden Charlie en zij hun agenda's nog steeds alleen met veel moeite op elkaar afstemmen.

Het verrassingsreisje naar Rome was een gecoördineerde poging om hem te ontmoeten op de plek waar hij op dat moment was, hem wat romantiek te brengen en hem te laten zien dat ze om hem gaf. Hij wist wel dat ze dat deed, maar ze hadden zo weinig tijd om het elkaar te

laten zien. Wat was dan beter dan een paar romantische avonden in Rome? Zelfs al zou hij meteen daarna gehaast naar de Fashion Week in Milaan gaan.

Haar tussenstop in Parijs moest ook een verrassing worden voor Zoë. Ze was bang dat haar dochter, als ze haar vertelde wat ze van plan was, per ongeluk iets aan haar vader zou vertellen als ze hem sprak, en de verrassing in Rome zou bederven. En dus wisten alleen Darcy en haar reisagent dat ze de volgende dag naar Rome zou gaan. Ze verheugde zich er enorm op om hem te gaan verrassen. Dat had ze al jaren niet gedaan. Maar hij had het te druk gehad om haar zijn schema te geven, en zijn assistente in Rome had gezegd dat het voortdurend veranderde, zodat ze geen idee had wanneer hij wat vrije tijd zou hebben. Darcy besloot om hem toch in Rome te gaan verrassen en zich aan te passen aan de vrije tijd die hij had. De kans dat zijn agenda deze week te vol zou zitten, leek niet zo groot.

In Milaan, het Mekka van de Italiaanse mode, was het altijd veel drukker, en het lag dichterbij de fabrieken waar hij mee werkte. Zijn jongere, nieuwe ontwerpers, die hij hielp bij hun ontwikkeling, woonden vaak in Rome. De grote, gevestigde bedrijven waren in Milaan of in de industriesteden eromheen gevestigd. Het industriegebied rond Milaan was het ergst getroffen tijdens de pandemie van vier jaar geleden, en het had tijd gekost om zich te reorganiseren en weer operationeel te worden. De productie was een tijdlang gedaald, maar alles was nu alweer drie jaar normaal. Italië had enorme verliezen geleden en had zich goed hersteld. Charlie leek het nu drukker dan ooit te hebben in Italië.

De pandemie had plaatsgevonden toen de meisjes in de eerste klas van de middelbare school zaten. Het had hun heel veel moeite gekost om bij te blijven met hun studie, maar ze wilden zich in de herfst aanmelden voor de universiteit. Toen ze in de laatste klas van de middelbare school zaten was alles weer in orde, maar hun eerste jaar was een nachtmerrie geweest door de wereldwijde gezondheids crisis en de quarantaine die twee maanden had geduurd. Tieners in isolatie houden was een enorme uitdaging gebleken. Maar het was Darcy desondanks gelukt om haar Instagram-accounts en blog actief, informatief en interessant te houden omdat ze nuttige, positieve suggesties deed om door de crisis heen te komen. Charlie was in Azië toen de pandemie begon, en het was heel ingewikkeld geweest om thuis te komen. Toen hij eenmaal terug was moest hij twee weken in quarantaine blijven, zonder dat ze hem konden zien. Maar ze waren voorzichtig geweest en hadden geluk gehad. Niemand van hen was besmet geraakt. En nu was er een vaccin. Zij waren allemaal gevaccineerd, evenals vele mensen over de hele wereld. Er was hun verzekerd dat zoiets nooit opnieuw zou kunnen gebeuren, en als dat op de een of andere manier toch het geval was, zou het om een veel zwakkere variant van het virus gaan die de wereld niet tot stilstand zou brengen zoals de eerste had gedaan. Het was de raarste tijd van hun leven geweest. Het deed wel wat denken aan een atoomaanval op alle landen van de wereld tegelijkertijd.

Charlie, Darcy en de kinderen hadden hun toevlucht gezocht in hun huis in Southampton terwijl het gevreesde virus in New York om zich heen greep. Ze verloren alle-

bei een aantal vrienden aan het virus. Tieners kregen het minder vaak, maar een paar vriendinnen van de tweeling werden wel ziek. Gelukkig stierf niemand van hen. Het was echt de verschrikkelijkste, meest beangstigende tijd van hun leven geweest. Alle winkels in het hele land waren gesloten, die van Charlie natuurlijk ook, en hij had zijn personeel twee maanden lang hun volledige salaris uitbetaald om thuis te blijven. Daar ging hij bijna failliet aan, omdat hij natuurlijk geen inkomsten uit de winkels had. Dankzij zijn Chinese investeerders en de regering had hij het gered, en hij had het schip daarna weer op de juiste koers kunnen brengen. Ze maakten nu meer winst dan ooit, en alles was niet meer dan een vage herinnering. Maar het was een verschrikkelijke tijd geweest, voor de hele wereld.

In de vier jaar sinds de pandemie hing er een soort feestelijke sfeer, een nieuwe levenslust en ongeremdheid. Mensen hielden meer van elkaar en waren extravert. Ze lieten hun gevoelens beter zien, verwendeten zichzelf en anderen gemakkelijker, en dat was weer geweldig voor Charlies bedrijven. Iedereen leek het leven plezieriger en meer vervullend te vinden, en de wetenschap dat het, toen het vaccin eenmaal was gevonden, niet opnieuw zou kunnen gebeuren, stelde de mensen gerust. Het was een soort heerlijk delirium. Mensen hadden meer seks. Er werden meer baby's geboren dan voor de pandemie. Mensen gingen trouwen, kochten een hond, gingen op vakantie, glimlachten tegen hun burens en tegen mensen op straat. Toen ze eenmaal niet meer binnen hoefden blijven was elke dag een viering van het leven en de vrijheid. En dat had Darcy

ertoe geïnspireerd om haar man met een kort bezoek aan Rome te verrassen terwijl hij daar aan het werk was. Ze was uitgelaten toen ze haar koffer dichttristte. Ze sliep een paar uur en stond de volgende morgen vroeg op. Ze kon niet wachten om zijn gezicht te zien als ze in Rome aankwam en hem in zijn hotelkamer in het Hassler verraste. De gedachte alleen al bracht een glimlach op haar gezicht. Ze hadden meer spontane tijd voor hun tweeën nodig, en nu was het zover.

Ze had een auto met chauffeur geboekt om haar naar het vliegveld te brengen, waar ze incheckte voor haar internationale vlucht. Ze was blij dat ze geen mondkapje meer hoefde te dragen, ook al deden sommige mensen dat nog wel.

Ze nam in de eersteklas lounge een fruitsalade en een portie yoghurt en ging aan boord van het vliegtuig, waar de stewardessen haar begroetten en naar haar stoel brachten. Ze had wat documenten meegenomen die ze voor haar klanten moest lezen, maar had zichzelf beloofd dat ze in Rome niet zou gaan werken. Ze zou de atmosfeer van de stad in zich op gaan nemen, gaan winkelen, kerken gaan bezoeken en wat rondwandelen terwijl ze wachtte tot Charlie klaar was met zijn afspraken. Ze wist dat hij blij zou zijn om haar te zien. Charlie was dol op verrassingen, zij eigenlijk niet. Zij vond het fijn om alles vooruit te plannen, zodat alles gladjes zou verlopen. Charlie was wat vrijer en rustiger als hij niet aan een stuk door vergaderingen had, en zij hoopte dat dat nu niet het geval was. Het zou leuk worden. En als ze weer weg moest, zou ze Zoë zien in Parijs voor ze daar naar de modeshows van de

Fashion Week ging, waar ze het de hele dag enorm druk zou hebben.

Het vliegtuig vertrok en ze zag Manhattan onder zich verdwijnen terwijl ze aan de oversteek over de Atlantische Oceaan begonnen. Ze nam zich voor om vaker zoiets te doen. Charlie en zij moesten wat speelser worden en de wezenlijke romantiek weer in hun leven zien terug te brengen. Dat hadden ze nooit genoeg gedaan, omdat ze de tweeling al zo snel na hun huwelijk hadden gekregen. En bovendien had ze de vijf maanden voor hun komst bedrust moeten nemen. De afgelopen negentien jaar hadden Charlie en zij het altijd te druk gehad om veel tijd samen door te brengen. Ze probeerden hun carrière op te bouwen, goede ouders te zijn en alles te doen wat ze verondersteld werden te doen. Maar nu werd het tijd om wat te ontspannen en wat plezier te hebben. Ze hadden geen bejaarde ouders meer om voor te zorgen, en omdat de meisjes een jaar in het buitenland studeerden waren de familieplichten wat minder zwaar gaan wegen. Het was tijd om ruimte voor elkaar te maken en te ontspannen. Ze hadden het geld ervoor, ze moesten nu alleen wat moeite gaan doen om meer aandacht aan elkaar te besteden.

Tijdens de vlucht keek ze twee films, at een heerlijke Italiaanse maaltijd en deed een dutje. Toen ze wakker werd zetten ze net de landing op Rome in. De pret kon beginnen. Ze was zo blij met haar besluit om hem te gaan verrassen! Dit was haar beste idee in jaren. Het zou weer wat pit en romantiek in hun huwelijk brengen, en dat was altijd goed.